

Wachtkamer

Ik zat bij mama achterop. Dat kwam niet vaak voor. Zij had doorgaans wel iets anders te doen, maar dit keer mocht ik bij haar achter op de fiets. Ze reed het dorp uit naar het volgende. Ik pakte met mijn knuistjes haar jas stevig vast. Mijn ogen voortdurend op mijn voeten gericht. Ze had me meerdere malen gewaarschuwd ervoor te zorgen hiermee niet tussen de spaken te komen. Ik hield mijn benen zo ver mogelijk van het achterwiel af. Kreeg spierpijn in mijn bovenbeentjes.

In de eerste grote bocht van het nieuwe dorp remde mijn moeder af. Ze sprong als het ware van haar tweewieler en huppelde een paar passen met de fiets mee. Toen keek ze naar achteren, trok me bij mijn middel van de pakkendrager en hield me daarna bij mijn hand. "Als we dadelijk kunnen, moet je vlug meelopen," riep ze boven het geluid van een passerende vrachtauto uit. "Ja, nu," gaf ze aan en duwde de fiets kordaat de weg over. Ik volgde haar op de voet en keek omhoog. Mijn mama.

Ze parkeerde de fiets en drukte op een bel aan de voorkant van het gebouw waar we nu stonden. Een zoemgeluid vulde de gang. Mama duwde de deur open en stapte binnen. Ze ging rechtsaf. We kwamen in een hele grote kamer terecht. Aan alle kanten bevonden zich stoelen. Ze waren allemaal bezet. Een man stond op voor mijn moeder en ging tegen een pilaar staan. Mama dankte hem hartelijk, nam plaats en trok mij op haar schoot. Ik was blij en drukte me tegen haar aan. Niet vaak had ik zo'n intiem contact met haar en zo lang achter elkaar. We waren immers een groot gezin. Ze hield haar vingers verstrengeld, met mij tussen haar armen. Dit had nog wel 100 dagen zo mogen blijven duren. Ze rook lekker naar buiten en naar moeder, mijn moeder.

Er ging een deur open en een jonge vrouw vroeg of er iemand was binnengekomen met een particuliere verzekering. Mijn mama priemde een vinger in de lucht en de assistente gaf aan ons te volgen. Mama tilde me van haar schoot. Ze stond op en volgde de juffrouw. Ik voelde dodelijke blikken achter ons. Wist niet waarom, maar de atmosfeer vulde zich met spanning. Zacht gevloek en enkele verwensingen waren ons deel. De deur van een spreekkamer werd voor ons opgehouden. "Dag mijnheer," zei mijn moeder en gaf de dokter een hand.

Ik was al op zeer jeugdige leeftijd afhankelijk van een bril en die moest hoognodig aangepast worden aan mijn gezichtsvermogen.

Vanwege hartproblemen van mijn vader werden de kosten te hoog voor het ziekenfonds. In zo'n geval was men genoodzaakt zich particulier te verzekeren. Behalve dat dit betekende dat het mijn ouders veel geld kostte, was er het voordeel van niet te hoeven wachten op je beurt. Het voelde echter ongemakkelijk daar het systeem laakbaar was. Particulieren kregen immers voorrang op ziekenfondspatiënten, want de artsen verdienden daar meer aan.